

forfald kan fremmes til dom på det foreliggende grundlag.

Er frihedsberøvelsen iværksat, skal den frihedsberøvede bringes tilstede i retten, hvis retten bestemmer det. Det samme gælder, hvis han selv fremsætter ønske herom, medmindre retten efter de foreliggende oplysninger om hans tilstand finder, at fremstilling ikke bør finde sted. Retten bestemmer, om den frihedsberøvede skal bringes tilstede for den dømmende ret, eller om det må anses for tilstrækkeligt, at der gives ham lejlighed til at udtale sig overfor retten på det sted, hvor han har ophold.

§ 471.

Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af parter og vidner samt om tilvejebringelse af udtalelser fra sagkyndige og af andre bevismidler.

Når særlige omstændigheder taler derfor, kan retten bestemme, at den frihedsberøvede eller den, der handler på hans vegne, skal forlade retssalen under bevisførelsen eller under en del af denne. Når den pågældende atter er indladt i retssalen, skal han gøres bekendt med det under hans fraværelse forefaldne.

Med hensyn til vidners mødepligt gælder reglerne i § 171, 2det og 3die stykke. Såfremt retten anser det for fornødent, at en til vedkommende hospital eller anstalt knyttet person afhøres i retten, bør den pågældende i almindelighed ikke kræves afhørt uden for den underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, eller i hvilken hospitalet eller anstalten er beliggende, jfr. dog § 171, 3die stykke. På samme måde bør en til den besluttende myndighed knyttet person i almindelighed ikke kræves afhørt uden for den underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, eller i hvilken den besluttende myndighed har sit sæde.

Retten indkalder selv parter og vidner. Politiet skal på begæring bistå retten med fremskaffelse af oplysninger om parter og vidners bopæle eller opholdssteder eller andre af retten nærmere angivne forhold.

§ 472.

Efter at parterne har haft lejlighed til at udtale sig, og bevisførelsen er sluttet, afgør

retten ved dom, om frihedsberøvelsen som lovlig bør stå ved magt, eller om den vil være at ophæve.

Udebliver nogen af parterne uden oplyst lovligt forfald, afgør retten, om frihedsberøvelsens lovlighed kan prøves på det foreliggende grundlag, eller om udsættelse skal finde sted.

§ 473.

Retten kan bestemme, at der ved offentlig gengivelse af forhandlingen i retten og af dommen ikke må ske offentliggørelse af navn, stilling eller bopæl for nogen af de under sagen nævnte personer. Overtrædelse af sådant forbud straffes med bøde.

§ 474.

Om salg og godtgørelse for udlæg til de beskikkede advokater gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jfr. §§ 331 og 336. Retten kan bestemme, at også andre udgifter skal afholdes på denne måde.

Retten bør kun, når der er særlig anledning dertil, pålægge en part helt eller delvis at udrede sagsomkostninger.

§ 475.

Anke sker ved meddelelse til underretsdommeren. Ankefristen er 4 uger fra dommens afsigelse. Anke kan dog undtagelsesvis tillades af justitsministeren indtil et år efter dommens afsigelse. Underretten sender meddelelsen om anken samt sagens akter til landsretten, der berammer mundtlig forhandling af sagen i et retsmøde, til hvilket parterne indkaldes af retten med et af denne bestemt varsel.

Om sagens behandling i landsretten gælder tilsvarende regler som fastsat for underretsbehandlingen.

Anke til Højesteret kan kun ske, når justitsministeren undtagelsesvis tillader det. Andragende herom må fremsættes inden et år efter landsretsdommens afsigelse.

Anke har kun opsættende virkning, når det bestemmes af den ret, hvis afgørelse på ankes, eller af den ret, til hvilken anke sker."

74. I §§ 480, 503, 507, 516, 519, 524, 526 og 527 ændres: „sognefogeden“ til: „sysselmanden“.